

ZATKNUTIE

Okolo nich sa nepokojne a traslavo plazili husté chumáče hmly. More sa sotva pohlo, len sa jemne pohojďovalo, nízke vlnky obmývali ploché skaly. Mrholilo a drobné dažďové kvapky pokrývali kamene ako šmykľavý vlhký závoj.

William Wisting pri jednom zastal, zodvihol pohľad a položil ruku na puzdro so zbraňou, ktoré mal pripevnené na boku.

Hammer k nemu pristúpil. Obaja sa obzerali a pokúšali sa zorientovať. Wisting si premeriaval krajinu pred sebou, pátral po čo i len najnepatrnejšom pohybe. Nič. Len tiene, hmľa a žblnkot vln v pozadí. Rovnomerný pulz noci. Všade okolo nich vládlo ticho. Ticho, pri ktorom naskakovala husia koža a vydráždili sa zmysly.

Wisting sa zhlboka nadýchol. Zacítil chladnú vôňu mora a rias. Prchavú, takmer kovovú, mierne ho zaštipala v nosných dierkach. Drobné svaly okolo koreňa jeho nosa sa jemne napli, kým sa jeho telom šírilo napätie, až do hrudníka.

Niekde naľavo od nich buchli dvere na aute.

Hammer ukázal smerom, z ktorého doľahol zvuk. Wisting prikývol, sotva znateľne uklonil hlavu. Pomaly vydýchol a vykročil. Takmer nehučne sa presúval k skalám.

Postupne, ako sa blížili, začuli pravidelný, tichý zvuk motora. Zvuk auta idúceho na voľnobeh.

Wisting mieril k malému skalnatému výbežku a tesne pred jeho koncom si kľakol. Zodvihol ruku, aby naznačil Hammerovi, že má spraviť to isté.

Lahli si na hladkú skalú a vyzreli ponad jej okraj. Auto malo zapnuté predné reflektory, kužele svetla pretínali hmlu a tmú.

Čiastočne osvetľovali lodenicu, kde stálo opretých o stenu niekoľko pascí na kraby. Z lodenice sa tiahlo mólo, vinulo sa nad hladinou, dosky stmavli pod vplyvom vlhkosti a času, v tomto drsnom podnebí takmer sčerneli. Na mori sa pohojdával priviazaný člnok.

Auto bolo prázdne. Pred ním ležal na kamienkoch akýsi balík, tmavý a neforemný, akoby tam len vypadol. Motor pravidelne bzučal, ticho a súvisle, monotónne vibroval v hustom tichu.

Wisting prižmúril oči a preskúmal okolie auta. Lodenica bola tmavá a vládlo v nej ticho, v kuželoch svetla sa nepohybovali žiadne tieň. Prebehol pohľadom po okraji móla, ponad rozkolísaný člnok až k skalnatému pobrežiu. Nikde nikto. Žiadne známky života.

Náhle sa zodvihol vietor, rozhojdal konáre neďalekého stromu a odniesol do tmy zvädnuté lístie.

Ovial ho chlad. Wisting cítil napätie v pleciach. Pritlačil sa k okraju. Stále žiaden pohyb, žiadne zvuky okrem hučania motora a tichého šplachotu vody.

Wisting položil dľaň na puzdro s pištoľou a zovrel prsty na rukováti.

„Poďme dolu,“ zašepkal tak ticho, že ho sotva bolo počuť. Vykročili, auto a lodenica im zmizli z dohľadu, kým obchádzali skalisko, aby sa mohli priblížiť k autu odzadu. Keď stúpali po štrku, vŕzgali im podrážky. Vetvy sa rozprestierali ponad úzku cestu. Mrholenie zhustlo, rozpršalo sa, kvapky bubnovali na listy stromov.

Zašli za zákrutu a zastali v priehlbine po kolese. Auto bolo stále na tom istom mieste, prázdne. Odtiaľ, kde sa nachádzali, dovideli na dvere do lodenice, boli otvorené.

Ticho prerušil tupý zvuk – krátke zuchnutie. Ozvalo sa znova, nasledovalo škrabotanie, akoby niekto niečo ťahal po zemi. Zahľadeli sa tým smerom, no dovnútra nedovideli.

Wisting si prešiel rukou po mokrej tvári, z vlasov mu stekala na zátylok voda. Obozretne vykročili k autu. Wisting ako prvý, položil ruku na zadný nárazník, aby sa oprel, kým bude skúmať okolie.

Vtom nahlas prudko vydýchol, akoby mu niekto na okamih vyrazil dych.

Tesne pred otvorenými dverami na strane spolujazdca ležalo čierne plastové vreco. Trčala z neho ruka, bledá a bez života. Bola otočená dlaňou nahor, prsty boli rozťahnuté, akoby zmeraveli v poslednom zúfalom pohybe.

Wisting vytiahol zbraň, pozrel sa na lodenicu. Na prahu sa objavil muž, akoby ho bol privolať. Erik Kaplin.

Wisting zodvihol zbraň a pevným, rozhodným hlasom zakričal jeho meno:

„Polícia! Nehýbte sa!“

Kaplin ustúpil o krok dozadu, do tieňa lodenice. Ruky mal prázdne, ale z reči jeho tela bolo jasné, že zvažuje útek.

Hammer vyšiel z úkrytu, vykročil k nemu s natiahnutou zbraňou.

Kaplin sa vrhol do lodenice.

Hammer zanaďával. Wisting sa rozbehol za ním.

„Kaplin!“

Zvnútra sa ozvalo buchnutie, čosi padlo na zem. O chvíľu sa Kaplin objavil na prahu a v rukách držal ťažkú sekeru. Ostrie sa zalesklo vo svetle predných reflektorov zaparkovaného auta.

„Odlož to, Kaplin!“ prikázal mu Wisting.

Vyslovil to tvrdým hlasom, ale Kaplin nereagoval. Namiesto toho zodvihol sekeru oboma rukami tak, že ju držal pred sebou a vykročil k nim.

Hammer odstúpil bokom.

„Pusti tú sekeru!“ zakričal.

Kaplin ju chytil inak. Mávol ňou, akoby chcel vyskúšať, ako ďaleko dokáže švihnúť. Mal otvorené ústa. Niečo zavrčal, ale nepočuli ho. Vtom zreal a vrhol sa na Wistinga.

Wisting odskočil nabok, pošmykol sa na štrku, no podarilo sa mu znova nadobudnúť rovnováhu.

Kaplin sekol len do vzduchu, znova zodvihol sekeru a zahnal sa ňou po Hammerovi. Nestihol však dokončiť pohyb, lebo Wisting sa naňho hodil. Plecom zasiahol Kaplina do boku a obaja sa zvalili na hrbu pascí na kraby. Klietky sa rozkotúľali, obaja dopadli na zem a sekera vypadla Kaplinovi z rúk.

Wisting ho schmatol za ruku a vykrútil mu ju za chrbát. Kaplin sa zvíjal, zúfalo sa snažil vyslobodiť, ale nedokázal sa zvrtnúť, len sa horúčkovito metal.

Hammer zasunul zbraň do puzdra, pritisol mu koleno k zátylku, chytil ho za druhú ruku a pritlačil mu ju k lopatkám.

Kaplin prskal, zvíjal sa a vrčal. Po brade mu tiekli sliny.

Wisting tiež odložil zbraň do puzdra a vytiahol putá. Kaplin zvrieskol, keď cítil, ako mu ich zakladá, ale rýchlo sa upokojil.

Hammer vstal, ustúpil o krok dozadu. Wisting spravil to isté. Kaplin rýchlo dýchal, hrudník sa mu dvíhal a klesal. Tvár mal odvrátenú bokom, nad koreňom nosa sa mu zbierala dažďová voda.

Wisting si prešiel rukou po vlasoch, pozrel sa na Hammera a prikývol.

Mali to za sebou.

1

Zazvonil telefón. Wisting sa pozrel na displej a na okamih zaváhal. Číslo nemal uložené, ale videlo sa mu známe.

Zodvihol a predstavil sa, ako vždy.

„Wisting.“

„Tu Morten Helland,“ ozvalo sa z druhého konca linky. „Rigerikská väznica.“

Wistinga to trochu znepokojilo. Ani si nespomínal, kedy mu naposledy volal riaditeľ väznice.

„Ako vám môžem pomôcť?“ spýtal sa.

„Nastala taká trochu nešťastná situácia,“ začal Helland.

Znova v ňom zahlodal nepokoj.

„Zajtra prepustíme Erika Kaplina.“

Wisting odsunul stoličku od stola a otvoril najspodnejšiu zásuvku.

„Myslel som si, že ho máte prepustiť až o dva týždne,“ povedal a vybral z nej zakladač previazaný gumičkou. „Prečo teraz?“

Helland na okamih zaváhal, akoby zvažoval, ako mu to vysvetliť bez toho, aby to skomplikoval viac, než je nutné.

„Ide o chybu, ktorá vznikla pri vypočítaní doby trestu,“ povedal. „Skrátka chybný výpočet. Kaplin si odsedel dvadsať rokov, ale nezohľadnil sa čas, ktorý strávil na samotke počas vyšetrovacej väzby. Pred niekoľkými týždňami na to poukázal jeho právnik, a keď sme sa potom na prípad pozreli, museli sme mu dať za pravdu. Za väzbu na samotke sa odpočítava dodatočný čas pre záťaž, ktorú predstavuje. Keď opravili výpočet, dospeli sme k tomu, že ho musíme prepustiť už zajtra.“

Wisting stisol pery a stiahol gumičku zo zakladača.

„Kde bude bývať?“

„Uviedol adresu, na ktorej býva jeho matka,“ odvetil Helland. „Jahreagen v Staverne. Má teraz sedemdesiatšesť rokov.“

„Na budúci týždeň má dohodnuté stretnutie na úrade práce. Vo štvrtok dvadsiateho prvého októbra. O desiatej.“

„Kto ho navštevoval?“

„Raz tu bol za ním právnik, inak za ním minulý rok chodil len jeden človek. Aslak Tangen. Naposledy prišiel tesne pred letom.“

„A čo telefonáty?“

„To isté, tí dvaja a ešte jeho matka,“ odvetil Helland. „Predpoludním zavolať Aslakovi Tangenovi, tesne po tom, ako dostal správu, že ho prepustíme.“

Wisting prešiel palcom po okraji stola.

„Ako sa správal v poslednom čase?“

„Dozorcovia tvrdia, že sa nesprával inak,“ odvetil Helland. „Nevyhľadáva spoločnosť, je málovravný, a ak niečo povie, je stručný a strohý. V poslednom čase nedošlo k žiadnym incidentom, ale viackrát napadol spoluväzňov aj dozorcov. Reaguje nevyspytateľne, preto ho tu väčšina ľudí obľúkom obchádza.“

Wisting prikývol.

„Chápem,“ povedal.

„Ospravedlňujem sa, viem, že je to náhle,“ dodal Helland.

„Vďaka, že ste zavolali,“ povedal Wisting. „Budem sa tomu venovať.“

Ukončil hovor a odsunul nabok Kaplinovu fotku. Pod ňou ležal *Zoznam*. Celkom navrchu bolo jeho meno, nasledoval jeho kolega Nils Hammer, Hanna Bergetová, Katinka Holtzová, Oliver Werm a Jan Gunnar Vik.

Hanna Bergetová bola prokurátorka, ktorá mala na starosti jeho prípad. Katinka Holtzová ho pred dvadsiatimi rokmi udala. Oliver Werm a Jan Gunnar Vik boli jeho kamaráti a svedčili proti nemu na súde.

Tento zoznam visel na stene v Kaplinovej cele. Pred štyrmi rokmi si poznačil, že Katinka Holtzová sa predávkovala a prečiarkol jej meno.

Strážnikom Kaplin povedal, že ide o zoznam ľudí, ktorých by rád videl mŕtvych. Wistingovi to oznámili, keď vo väznici pochopili vážnosť situácie. Podľa väzenského psychológa bol Kaplin posadnutý pomstou.

Pred tromi rokmi diagnostikovali Janovi Gunnarovi Vikovi rakovinu a zakrátko zomrel. Aj jeho meno vyčiarkol zo zoznamu.

Ani vedenie väznice ani polícia nemohli robiť v podstate nič, len sledovať, ako sa vyvíja situácia. Kaplin neporušil žiadne pravidlá a hoci jeho výroky vzbudzovali nepokoj, nikdy sa nemohli chytiť niečoho konkrétneho, na základe čoho by mohli konať. Jediné, čo sa dalo robiť, bolo pozorovať ho a pripravovať sa na deň, keď ho prepustia.

Wisting vytiahol zo zakladača obálku, ktorá bola celkom naspodku. Boli v nej fotky lodenice v Kullvike. Detailné brutálne zábery. Rozsekané časti tela Omara Brattenga rozmiestnené do štyroch pascí na kraby spolu s kameňmi rôznej veľkosti a váhy, pripravené na spustenie do mora.

Policajné reflektory vrhali na ne prenikavé svetlo, ktoré zosilňovalo hrôzostrašný dojem. Bledé pozostatky boli pritlačené k drôteným stenám pascí, pokožka sa lepila na tvrdý kov. Na drevených častiach klietok boli tmavočervené krvavé flaky.

Okrem vraždy obžalovali Kaplina aj z obchodovania s amfetamínmi. Z rozsudku vyplývalo, že práve to vyvolalo konflikt. Omar Bratteng bol jeho kamarát z detstva, spoločník, ktorému dôveroval, ale predal nejaký tovar na vlastnú päsť. Kaplin zistil, že ho okráda, konfrontoval ho a skončilo sa to fatálne a tragicky.

Špekulovalo sa o tom, či vražda nemala aj nejaký iný, nielen finančný motív. Bratteng bol gej, ale nežil otvorene. Našli sa ľudia, čo tvrdili, že sa pokúsil Kaplinovi nadbiehať a to vraj vyvolalo jeho prehnane agresívnu reakciu. A klebety netíchlí, keďže Brattengove pohlavné orgány sa nikdy nenašli.

Kaplin telo rozštvrtil u seba doma v kúpeľni. Zložka obsahovala fotky nožov, pílok a iného náradia, všetko nieslo stopy krvi a zvyškov tkaniva. Jednotlivé časti tela zabalil do odpadkových vriec a odviezol na chatu svojich starých rodičov. Niektoré však boli príliš veľké na to, aby sa zmestili do pascí. Bol teda prinútený rozsekať ich na ešte menšie kusy, a to priamo na mieste. Wisting a Hammer tam dorazili pred tým, ako Kaplin stihol sadnúť do člna a vyplávať na more.

Kaplin si odsedel celý trest. Opakované násilné incidenty spôsobili, že nikdy nesplnil podmienky na podmienené prepustenie. Pred ôsmimi rokmi mu povolili priepustku, ale polícia ho zastavila, keď šoféroval pod vplyvom omamných látok. O päť rokov mu dali ďalšiu šancu, vtedy mu zomrel otec, ale aj vtedy to dopadlo zle. Kaplin sa nevrátil do väznice

v dohodnutý čas a o pár dní ho našli, zdrogovaného a v spoločnosti známych kriminálnikov.

Wisting zobral do ruky mobil a vytočil Hannu Bergetovú. Už nebola prokurátorka, pôsobila v jednej známej osloskej právnickej firme ako obhajkyňa. Z toho, ako sa ohlásila, keď zodvihla, mu bolo jasné, že ho má ešte stále uloženého medzi kontaktmi.

Zhrnul jej, čo sa dozvedel od riaditeľa väznice.

Hanna Bergetová bola rovnako priama.

„Predstavuje podľa vás nebezpečenstvo? Môže nám od neho reálne niečo hroziť?“ spýtala sa ho.

„Podľa väzenského psychológa je Kaplin posadnutý pomstou,“ odvetil Wisting. „Ale z jeho strany nejde o žiadne oficiálne zhodnotenie hrozby.“

„Pristúpíte k nejakým opatreniam?“

„Nezamýšľame nič konkrétne,“ povedal Wisting. „Informujeme operatívcoov o tom, čo sa deje. Môžem vám ponúknuť ochranu prostredníctvom tiesňového alarmu, ak máte oň záujem.“

„Nie, ale ďakujem,“ odvetila Hanna rozhodne. „Aj tak odchádzam kvôli jednému prípadu do Bergenu, zdržím sa tam dva týždne a následne odlietam do Mexika. Budem dlho preč.“

„Rozumiem,“ povedal Wisting.

„Ale dajte mi vedieť, ak sa situácia zmení,“ dodala.

„To určite dám,“ ubezpečil ju Wisting a rozlúčili sa.

Vstal od stola, vyšiel na chodbu a zamieril do Hammerovej kancelárie.

„Máš zajtra o dvanástej voľno?“ spýtal sa od dverí.

Hammer sa naňho pozrel.

„Čo sa deje?“

„Prepustia Kaplina,“ odvetil Wisting.

Hammer sa oprel dozadu, akoby potreboval chvíľu na to, aby vstrebal, čo sa práve dozvedel.

„Už?“ poznamenal napokon. „Myslel som si, že mu ešte ostávajú aspoň dva týždne.“

„Ja tiež, pomýlili sa pri výpočte trestu, nezohľadnili čas strávený v samoväzbe.“

Hammer zodvihol zo stola pero a dal si ho medzi zuby. Zľahka doň zahryzol, Wisting vedel, že to robí vždy, keď sa snaží spracovať nejakú nečakanú situáciu.

„Zájdem za Oliverom Wermom,“ povedal a odložil pero. „Máme na oddelení nejaký tiesňový alarm?“

Wisting prikývol. Hammer získaval informácie o Kaplinovi od Katinky Holtzovej a Olivera Werma, boli to ľudia, ktorí sa pohybovali v tom istom prostredí ako on. Spoluprácou s políciou riadne riskovali. Obaja navyše svedčili proti nemu.

Hammer vstal a zobral si zo stoličky bundu.

Wisting sa pozrel na hodinky a zmeravel. Čas mu ubehol, ani nevedel ako. Mala k nemu prísť Line s Amalie, vnučka mala uňho stráviť nasledujúci týždeň. Musel ísť domov, aby všetko pripravil.

Otočil sa na prahu.

„Postaraj sa o Werma, dobre?“ povedal. „Stretneme sa tu zajtra ráno a dohodneme sa, ako budeme postupovať. O ôsmej?“

Hammer si už obliekal bundu.

„O ôsmej,“ prikývol.

Hammer sa ponáhľal preč a Wisting sa vrátil do kancelárie.

Na stole ešte stále ležala Kaplinova fotka. Wisting sa pozrel na jeho tmavé oči. Jeho tvár vzbudzovala nepokoj – sršala z nej hrozba.

2

Keď Wisting zabočil na príjazdovú cestu, rozvíril opadané lístie. Žlté a oranžové listy pokrývali trávnik a štrk ako deka v jesenných farbách.

Keď parkoval, v spätnom zrkadielku zachytil niečo, čo upúta-
lo jeho pozornosť. Zastala za ním Line vo svojom aute. Zobral
tašku a vystúpil. Vzduch prenikavo zavoňal suchým lístím
a chladnou hlinou.

Amalie sedela vpredu a snažila sa vymotať z bezpečnostného
pásu. Vystúpila z auta a rozbehla sa k nemu.

„Dedko!“

Wisting sa usmial a sklonil sa, aby ju chytil. Amalie sa mu
hodila do náručia. Deväťročné dievčatko bolo už teraz takmer
priťažké na to, aby ju zodvihol, ale zasmiala sa, keď sa o to
napriek tomu pokúsil.

„Ahoj, ocko!“ zakričala Line a zašla za auto.

Vybrala z neho ružový ruksak a položila ho na zem, pri-
čom siahla po veľkej taške na zips, ktorá vyzerala byť plná na
prasknutie.

„Zbalila si sa na mesiac?“ spýtal sa Wisting a usmial sa, keď
Amalie položil znovu na zem.

„Len na týždeň,“ odvetilo dievčatko.

„Mysleli sme si, že sa pobalíme tak, aby si nemusel prať,“
usmiala sa. „Ale ak by niečo chýbalo, tak po to môžete jed-
noducho zájsť.“

Wisting vykročil vpred.

„Nepomôžem ti?“ spýtal sa, no nečakal na odpoveď, zohol
sa a chopil sa najväčšej tašky.

Amalie bežala pred ním k dverám a netrpezlivo čakala, kým
Wisting odomkne. Mala uňho svoju vlastnú izbu, tú, ktorá
predtým patrila Line.

Na chodbe Wisting tašku položil. Amalie si niesla svoj
ružový ruksak a rozbehla sa hore po schodoch. V dome sa
ozýval dupot malých, rýchlych nôh, nasledovalo buchnutie,
keď zatvorila dvere.

Wisting si vyzul topánky a vzpriamril sa.

„Máš čas posediť si na chvíľku?“

Usmiala sa.

„Odchádzam predsa až zajtra.“

Vošli do kuchyne. Wisting zastal pri výlevke a otočil kohútik, aby nechal odtiecť vodu.

„Dáš si niečo na pitie?“ ponúkol jej.

„Len vodu.“

Vybral zo skrinky dva poháre, napustil do nich vodu, jeden položil na stôl a sadol si oproti nej.

„Spísala som ti taký malý zoznam,“ povedala a vytiahla zo zadného vrecka papier. „Tu sú časy, kedy treba Amalie odovzdať do školy a zase ju z nej vyzdvihnúť a telefónne číslo na jej školu,“ vysvetlila a ukázala na hárok. „Tu som ti napísala čísla mojich letov, keby si ich chcel sledovať.“

Posunula mu papier po stole.

„A máš tam aj meno a číslo do hotela v Kapskom Meste. Keby sa niečo stalo a nezastihol by si ma na mobile, tak zavolaj tam.“

Wisting sa pozrel na papier.

„Vďaka,“ usmial sa.

Line vybrala mobil.

„Pošlem ti ešte číslo na Guro,“ poznamenala.

Guro bola novinárka, ktorá cestovala spolu s ňou. Chystali sa odletieť na týždeň do Južnej Afriky, aby pracovali na projekte, ktorý sa Line dlho snažila zrealizovať. Šlo o jednu nezvestnú ženu. Či vlastne ani nie. Predovšetkým šlo o Adriana Stillera, nového šéfa oddelenia odložených prípadov na kriminálnej polícii.

Keď ako tínedžer žil v Južnej Afrike, zmizla jeho priateľka. Podľa Line práve toto nielen podstatne ovplyvnilo jeho život, ale vysvetľovalo to aj jeho voľbu povolania a prácu na nevyriešených prípadoch.

Line sa so Stillerom zoznámila, keď písala pre denník VG. Vtedy pracoval ako vyšetrovateľ a ona sa zaoberala viacerými jeho prípadmi. Teraz viedol skupinu vyšetrovateľov, vďaka čomu bolo pre ňu ľahšie predať svoj nápad VG ako nezávislý

projekt. Plánovali nahráť podcast a Line mala okrem toho napísať aj reportáž. Bola to pre ňu súčasne možnosť preniknúť znova do branže, v ktorej už dlhšie nepracovala.

Pred odchodom sa chystala prenocovať u Guro v Osle, aby mohli potom spolu ráno vyraziť na letisko. Navyše sa mohli pred odletom ešte porozprávať o detailoch plánovaného projektu.

Wisting si prezrel papier, ktorý ležal pred ním, a odložil ho bokom.

„Hovorila si so Stillerom?“ spýtal sa.

Odpila si z vody a pokrútila hlavou.

„Nechce sa mu do toho, nesúhlasil s účasťou na projekte, ale v podstate jeho hlas ani nepotrebuje. Prípad hovorí za seba, navyše sa môžu vyjadriť aj ľudia, s ktorými sa vtedy stýkal.“

„Ale je to predsa len aj jeho príbeh,“ namietol Wisting. „Mal by sa na tom nejako podieľať.“

Line sa usmiala.

„Zrejme to súvisí s tým, aký je. Nechce to rozpitvávať, nechce hovoriť o sebe. To o ňom veľa vypovedá. Chce upriamiť pozornosť na iné prípady, nie na svoju tragédiu.“

Wisting chvíľu mlčky uvažoval o Lininých slovách. Stiller zrejme naozaj nechcel upriamovať pozornosť na vlastnú tragédiu, ale Wisting ho poznal aj z inej stránky. Spolupracoval s ním pri vyšetrowaní niekoľkých starých prípadov a videl, ako postupuje.

Vo vzťahu ku kolegom a k spolupracovníkom pôsobil Stiller ako niekto, kto uvažuje strategicky, no z času na čas sa uchýlil aj k manipulácii. Takmer vždy si všetko vopred naplánoval, vždy mal pred očami nejaký cieľ. Neoznačil by spoluprácu s ním za náročnú, ale niekedy to bola výzva.

Stiller dokázal byť aj skrz-naskrz pragmatický. Neporušoval pravidlá bezdôvodne, ale vedel, ako sa s nimi pohrať, aby dosiahol svoj zámer. Wistinga prekvapovalo, že sa mu nechce

do Lininho projektu. Možno sa bál, že stratí kontrolu nad tým, ako bude jeho príbeh vyrozprávaný.

Amalie s dupotom zišla po schodoch nadol a objavila sa na prahu kuchyne. Prezliekla sa do teplákov a širokej mikiny.

„Čo budeme mať na večeru?“ spýtala sa.

Wisting sa na ňu pozrel a usmial sa.

„Špagety.“

Amalie spokojne prikývla a sadla si na stoličku pri stole. Line sa pozrela na hodinky. Vstala, odniesla svoj pohár do výlevky a otočila sa k otcovi.

„Musím sa pomaly pohnúť.“

Podišla k Amalie, objala ju a jemne si ju pritisla k sebe. Amalie sa na chvíľku o ňu oprela.

„Ahoj, mami,“ povedala potichu.

„Ahoj, dievčatko moje,“ odvetila Line a pohľadila ju po vlasoch. „A poslúchaj dedka, dobre?“

Amalie sa usmiala a prikývla, Line ju pustila a postavila sa.

Wisting ju šiel odprevadiť na chodbu, kde si Line obliekla bundu.

„Dúfam, že sa teraz neobjaví nejaký väčší prípad,“ usmiala sa. „Zaslúžite si stráviť spolu trochu času bez toho, aby do toho nejako zasahovala tvoja práca.“

Wisting pokrčil plecami. Erik Kaplin mu neschádzal z mysle, ale nechcel znepokojovať Line, preto nespomenul, že ho prepustili, a nepovedal jej ani o tom, že figuruje na jeho zozname.

„Nie som jediný vyšetrovateľ na oddelení,“ povedal.

Line prikývla, nevyzerala byť naozaj znepokojená. Naposledy sa pozrela do obývačky a otvorila dvere.

„Uvidíme sa o týždeň,“ zakričala a rýchlo zamávala.

Wisting ju sledoval, ako cúva z dvora.

Do tváre sa mu oprel svieži večerný vzduch. Keď Line zmizla z dohľadu, vošiel dnu, aby ukázal Amalie, ako sa varia špagety.

Trvalo im takmer hodinu, kým bola večera hotová – predovšetkým preto, že Amalie trvala na tom, že o väčšinu prípravy sa postará ona.